

БОРБА®

ДЕКЕМВРИ

- 1 с 1945 — създадена М
- 2 ч 1949 — убит Джон
- 3 п 1949 — умр. Ели
- 4 с 1947 — Народното
- 5 н Ден на Съветската

- 6 п 1960 — публичн ване
- Москва
- 7 в 1909 — род. Н Вап
- 8 с Празник на Кимент
- 9 ч 1501 в Одрин обесен
- на БНП, рѳн
- 10 п 1877 — руските вой
- 11 с 1858 — умр. Констан
- 12 н 1952 — във Виена о

- 13 п 1898 — умр. Екзарх
- 14 в 1875 — род. Добри
- 15 с 1866 — в Цариград
- въстание на
- 16 ч 1933 — заключ реч
- 17 п 1904 — в сражение
- 18 с 1948 — открит V ко
- 19 н 1899 — масови арес

- 20 п Ден на търговския
- 21 в 1835 — род. Никола
- 22 с 1878 — в София ос
- основан ДСНМ (сега ДКМС)
- 23 ч 1906 — загива Даме Груев, един от основателите и виден ръководител на
- движение в Македония и Одринско
- 24 п 1900 — излиза бр. 1 на Ленинската „Искра“
- 25 с — Народното събрание гласува закона за защита на мира
- 26 н 1825 — въстанието на декабристите в Русия

РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО

ЕДИНЪ ЗАБРАНЕНЪ И ИЗХВЪРЛЕНЪ ОТЪ КАЛЕНДАРА
НАРОДЕНЪ ПРАЗНИКЪ ВЪ КОМУНИСТИЧЕСКА БЪЛГАРИЯ.

БОРБА®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.
JANUARY 1972

ЖЕРТВИ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

МИНИСТРИ НА БЪЛГАРИЯ.

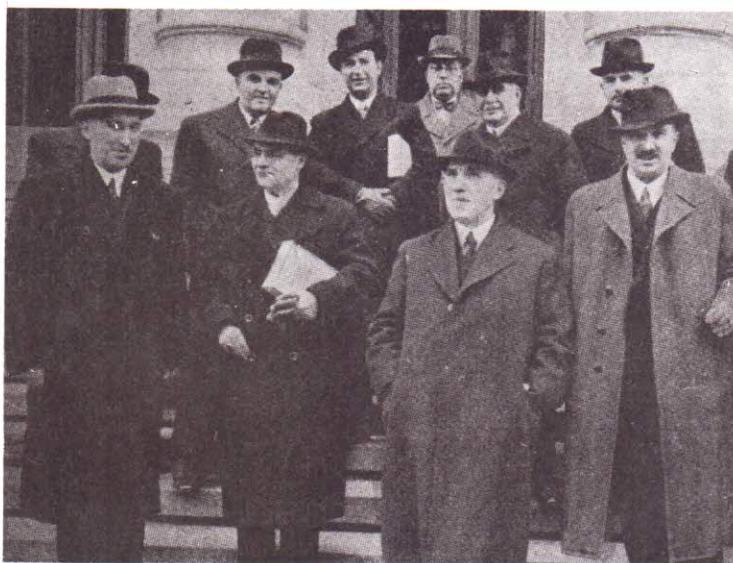
Никола Захариевъ
Убитъ на 2 II 1945

Генералъ Теодосий Даскаловъ
Убитъ на 2 II 1945

Иванъ Поповъ
Отровенъ въ Букурещъ
презъ IX 1945

Иванъ Горановъ, Василь Митаковъ, Петъръ Габровски
Убити на 2 II 1945

Българо, за тебе те умрѣха,
една бѣ ти достойна зарадъ тѣхъ,
и тѣ за тебъ достойни, майко, бѣха!
И твое то име само катъ мълвѣха,
умираха безъ страхъ.

БОРБА

БОРБА

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P. O. Box 1204 Grand Central Station. New York, N. Y. 10017, U.S.A.

Основателъ: Д-ръ Иванъ Дочевъ.

Редакторъ: Д-ръ Георги Паприковъ.

Година 21, брой 1

Книжка шестдесет и трета

Януарий 1972 г.

ПРЕДЪ ПРАГА НА НОВАТА 1972 ГОДИНА.

Д-ръ Иванъ Дочевъ
Председателъ на Българския Националенъ Фронтъ.

Идването на всѣка Нова Година естествено поражда въ човѣка нови надежди за по-добро бъдаще и открива кръгозори за по-резултатна и ползотворна дейность.

Искрено пожелаваме на всички членове на Българския Националенъ Фронтъ и на нашитѣ сънародници, въ изгнание и въ поробената Родина, осъществяване на тѣхнитѣ желаня и надежди презъ Новата 1972 година. Едновременно съ това, обаче, трѣбва да изтъкнемъ, че действителността е много сурова и пожеланията и надеждитѣ могат да бъдат постигнати само чрезъ удвоени усилия, постоянна работа и непрекъснатъ борчески ентузиазъмъ.

Борбата за освобождението на България отъ комунистическото робство е най-големиятъ проблемъ, който е поставенъ предъ насъ и осмисля тежкия ни животъ въ емиграция, дава ни сили да живѣемъ и се боримъ за извеждането му до победоносенъ край.

Какви сѣ перспективитѣ, че събитията презъ 1972 година могат да се развиятъ по-благоприятно за насъ? За да можемъ да отговоримъ на този въпросъ и си дадемъ ясна смѣтка, ние трѣбва да направимъ разборъ на международнитѣ събития, развили се презъ изтеклата 1971 година и отъ тамъ да извадимъ своитѣ заключения.

Комунистическата революция въ Суданъ, където и българската легация взе живо участие въ подпомагане бунтовницитѣ да завзематъ управлението, следъ частични успѣхи въ нѣколко дни бѣ разгромена и управлението на страната бѣ отново взето отъ националистически срѣди.

Въ Боливия, само следъ 7 месечно комунистическо управление, взето чрезъ бунтъ, правителството бѣше свалено и положението нормализирано. Въ Чили, само поради раздвоение на националнитѣ сили, марксиститѣ успѣха да взематъ властта, бързо, обаче, настѣпи опомняне и националната опозиция се обедини и организира.

Задъ нея е днесъ грамадното болшинство отъ народа и е крайно съмнително, до колко комунистическото правителство ще може да задържи положението.

Събитията въ Близкия Истокъ все още не сж стихнали: Израелъ и Арабскитѣ страни се готвятъ трескаво за война. Съветскитѣ Сѣюзъ увеличава морскитѣ си сили въ Сръдиземно море, Съединенитѣ Щати сжщо, и никой не е въ състояние да предвиди какво може да се случи утре.

Въ Румъния ясно се очертава едно настроение за отдалечаване отъ Москва. Въ други комунистически страни сжщо се забелязватъ подобни явления и скоро могатъ да се очакватъ всѣкакви изненади. Българското правителство остана едва ли не единственото отъ сателитнитѣ на Москва държави, което следва безрезервно "Голѣмия братъ".

Ако обърнемъ, обаче, другата страница, виждаме опититѣ на социалистическото правителство на Германия да се сближи съ Истока. За това сближение сигурно ще трѣбва да се направятъ компромиси и тѣ не могатъ дъ бждатъ въ друго направление, освенъ за смѣтка на поробенитѣ народи.

Въ сжщото време Съединенитѣ Щати сж въ процесъ на една нова политика, която не е още напълно изяснена, въпрѣки, че нѣкои резултати сж на лице. Подъ натиска на общественото мнение, очевидно инфилтрирано отъ скритата комунистическа пропаганда въ страната, която е проникнала дори и до най-висшитѣ и отговорни фактори, Президентътъ Никсонъ е принуденъ да изтегля войскитѣ отъ Виетнамъ, което открива опасността, щото Юженъ Виетнамъ да падне въ рацетѣ на комуниститѣ.

Проекта на Президента Никсонъ да посети Червенъ Китай, ясно съ огледъ въ далечното бждаще да се постигнатъ нѣкои желани резултати, стана причина, щото Съединенитѣ Щати да бждатъ парализирани и да не могатъ да защитятъ Националенъ Китай, който бѣ елиминиранъ отъ Обществото на Народитѣ. Сжщо, не можѣ да се вземе солидно становище по време на войната между Индия и Пакистанъ. И въ двата случая комуниститѣ привидно спечелиха. Цената, която по всичко личи трѣбваше да се плати за успѣха на тази нова политика, става доста висока и не се знае дали ще бжде оправдана и компенсирана въ бждащето.

Накратко: тѣй като тукъ не е възможно да се разгледатъ всички събития, нито е възможно да се отиде въ подробности, може да се каже, че перспективитѣ за Новата 1972 година отностно каузата за освобождението на поробенитѣ отъ комунизма народи и страни, не сж много обнадеждаващи.

Презъ нашия дългогодишенъ емигрантски животъ и многото години преживени въ борбата за свобода, ние преминахме презъ много изпитания, много разочарования и много тежки дни. Сегашниятъ изгледъ за бждащето не ни отчайва и не влияе на решенията, които имаме да взимаме. Ние взехме решение още на 9 септември 1944 година да се боримъ до край срещу комунистическитѣ поробители и ние ще продължимъ тази борба до освобождението на България.

Успѣха на нашата борба, естествено зависи извънредно много отъ политиката на Съединенитѣ Щати. Ние вѣрваме, че Президента Никсонъ, който е отличенъ патриотъ и познава комунизма, нѣма да се огъне и нѣма да капитулира, още по-малко ще се дезинтересира отъ каузата на поробенитѣ народи. Въ Съединенитѣ Щати, общественото мнение е, което ръководи правителствената политика, ето защо, ние, 20-тѣхъ милиона американски граждани съ произходъ отъ поробенитѣ страни, ще трѣбва да мобилизираме всички наши сили и спечелимъ това обществено мнение. Ние можемъ да направимъ това, като бждемъ единни! Ние трѣбва да направимъ това, ако искаме да видимъ нашитѣ Родини свободни! И тогава ще можемъ да се поздравимъ съ една щастлива и честита Нова Година!

НА КАКВО РАЗЧИТА МОСКВА ?

Д-ръ Димитър Вълчевъ

"За да победимъ, нужденъ ни е моментътъ на изненадата. Буржоазията трѣбва да бѣде приспана. Ще започнемъ съ развихряне на една невидана мирна офанзива. Ще направимъ привлекателни предложения и изключителни отстъпки. Капиталистическитѣ страни, тѣпи и декадентни, ще залѣгатъ съ готовностъ за собствената имъ разруха. Тѣ ще се съблазнятъ отъ случая, за да завържатъ ново приятелство съ насъ. И щомъ като бѣде оголена тѣхната отбрана, ще ги смажемъ съ чиличения си юрукъ".

Това добре познато откровение на болшевишкия месия МАНУИЛСКИ, направено още преди десетилѣтия, представлява днесъ точна диагноза за разположението на духоветѣ всрѣдъ широкитѣ срѣди на Западния свѣтъ. При това, не става дума само за известна аморфна маса, действително приспана съ московскитѣ "миротворци", нито пъкъ за една разхайтена западна младежъ, загазила въ кълчищата на лѣвичарската мода и наркоманията. Рецептата на Мануилски виждаме да триумфира въ наши дни вече и въ самата официална политика на известни Западни сили, които даватъ мило за драго, да спечелятъ благоразположението на Москва - точно споредъ предсказанието на Мануилски - безъ дори да сѣ нуждни нѣкакви "изключителни отстъпки" отъ нейна страна!

Нѣщо по-лошо: въ старанието си да угодятъ на Кремълъ и отъ страхъ, да се не пропусне случая за "ново приятелство" подъ знака на химернитѣ паролы за миръ и сигурностъ, отговорни правителства по Свободния свѣтъ се въздържатъ строго отъ всѣка решителна мѣрка срещу комунистическата проказа, ширеща се въ собственитѣ имъ страни.

Като така, тѣ търпятъ безотговорно открити болшевишки агенти, па и малоумни "прогресивни демократи", да рушатъ безнаказано подъ носа имъ устоитѣ на демократичната правова държава, разголвайки отъ ватре нейната отбранителна способностъ!

Комунистическитѣ партии въ демократичния свѣтъ, проявили се на дѣло като агентури на Москва, същевременно се търпятъ и дори ухахватъ отъ страна на действително "тѣпи и декадентни" политически сили, готови да сложатъ наново главата си на дрѣвникъ, подавайки рѣка на комуниститѣ за ново общодѣлство съ тѣхъ и нови "народни фронтове". Мануилски се оказа наистина безпогрѣшенъ пророкъ!

При това, така наречениятъ "антифашизъмъ", препариранъ и патентиранъ въ Москва като хрисимъ авангардъ на комунистическата експанзия въ демократическия свѣтъ, и намѣрилъ топълъ приемъ на Западъ, продължава и до днесъ още, да държи парализирана волята на властта въ свободнитѣ страни за всѣка решителна акция срещу комунистическата инфилтрация. Тя е оставена да се шири безпрепятствено въ печатъ, радио и телевизия, въ литература и изкуство в учебници и университети, въ професионални организации и казарми, докато отговорни управници, отъ страхъ да не бѣдатъ таксувани като "фашисти" и отъ желание да минаватъ за "прогресивни", предпочитатъ да бѣдатъ безучастни зрители на практикуваната политическа порнография, а понѣкога награждаватъ актьоритѣ дори и съ медали!

Между това, комунистическата чума, нагиздена лицемърно съ лозунги, като "антимилитаризъм", "антиимпериализъм", "прогресивна демокрация" и мнима борба за миръ, разбирателство и любовъ между народитѣ и човѣцитѣ, се загнижда, отъ день на день, все по-дълбоко въ всички гѣнки на обществения животъ у Свободния свѣтъ. Тя размеква системно мозъцитѣ и множи всѣкидневно най-вече фалангата си всрѣдъ идеалистичното нѣкога студенство. На тази организирана фаланга, дирижирана от потайни централи и воняща на хашишъ и прѣкишъ, е позволено днесъ, въ името на една зле разбрана демокрация, да пробва безнаказано "революцията" срещу законоустановения демократиченъ редъ, чрезъ брутални изстъпления и кървопролития.

Дори сами комуниститѣ, които кърмятъ задкулисно тази "нова лѣвица", се виждатъ заставени, отъ кумова срама, да се дистанциратъ привидно отъ подобни прояви. Само "прогресивни демократи" въ западнитѣ страни, често въ министерски кресла, плащатъ все още данкъ на "антиавторитарната" мода, пасуватъ предъ лицето на всѣко безчинство и дори субсидиратъ различнитѣ гнизда на политическо и морално разложение, които в крайна смѣтка, торятъ почвата на комунистическата агресия.

Аналогично явление представлява тукъ и вълната отъ небивали криминални деяния, заливащи днесъ, не случайно, демократичнитѣ западни страни. Всѣкидневни обири на банки, отвличане на заложници съ цель на изнудвачество, разбиване на муниционни лагери и задигане на оръжия за нуждитѣ на "дѣлото", кървави вакханалии, извършвани отъ въшлясали обитатели на така наречени "комуни", безскруполни убийства на невинни полицаи и сѣдебни служители и какво ли не още! Всички тѣзи издевателства се третиратъ отъ властитѣ съ кадифени ржавици, стига авторитѣ имъ да се позоваватъ на политически убеждения и мотиви, легитимирайки се като "революционери" срещу "естаблишмента" и като борци за новъ общественъ строй.

А бѣде ли нѣкой отъ тѣхъ все пакъ изправенъ на сѣдъ, процесътъ се фланкира отъ дивашки демонстрации и нечувани изстъпления срещу сѣдебната власть, като цѣль купъ отъ психолози, социолози и сексолози, призовани като "вещи лица", се надправарватъ да екскулпиратъ обвиняемия, представяйки го като "жертва на срѣдата и обществото". Това обаче, не е вече никаква демокрация, нито пъкъ либерализъмъ, а, на простъ езикъ казано, политически вертепъ, точно по волята и за угода на Москва...

И така, развитието, предречено отъ Мануилски, е въ неговата първа фаза, вече свършенъ фактъ. "Мирната офанзива" на болшевишкитѣ сирени даде пребогата жѣтва. "Буржоазията" е дълбоко приспана, и хърка въ блажененъ сънъ, безъ да подозира, какво ѝ се готви. "Капиталистическитѣ страни" надминаха по декадентство всичко било до сега и наистина залѣгатъ, съ завидно усърдие, за своята гибель. Тѣ демобилизиратъ последователно отбранителната си способностъ, разчитайки на "новото приятелство" съ Москва. Остава сега, да се хванемъ още и за вѣдицата на нѣкаква "европейска сигурностъ", гарантирана отъ Кремълъ, за да бѣдемъ смазани отъ болшеvizма, може би и безъ да става жужда отъ неговия "чиличенъ юмрукъ"...

Ако ли нѣкому остава все още неясно, на какво точно разчита Москва, дължимъ въ заключение да отговоримъ: въ своята неизмѣнна и безспирна свѣтовна агресия, тя разчита предимно на политически хапльовци по Свободния свѣтъ, отъ липса на каквито - уви! - не можемъ да се оплачемъ.

Да благодаримъ проче на Провидението, че въ днешното критично време за Европа, па и за цѣлия свѣтъ, начело на могъщитѣ Съединени Шати на Америка стои не нѣкой другъ, а единъ РИЧАРДЪ НИКСОНЪ...

БЪЛГАРСКИТЪ КОМУНИСТИ ПРЕДАТЕЛСТВУВАТЪ ОТНОВО СПРЯМО МАКЕДОНИЯ.

Д-ръ Георги Паприковъ

Следъ като българскитѣ комунисти, следъ Втората свѣтвна война продадоха българската земя наречена Македония, поради робската сервилностъ къмъ тогавашния си господарь Сталинъ, тѣ днесъ отново измѣнятъ и предателствуватъ спрямо македонскитѣ българи, което впрочемъ тѣ го правятъ по принципъ непрестанно срещу интереситѣ на нашия народъ.

Ръководството на Българската Комунистическа партия, начело съ първия ѝ секретарь Тодоръ Живковъ, отново се хлъзга по пътя на измѣната къмъ българската нация и то пакъ по повелението на Кремълъ. Българскитѣ ръководни комунисти отново отстъпватъ отъ собственитѣ си позиции, които проповѣдваха въ последнитѣ години съ добрата историческа обосновка - че славянитѣ въ Македония сж българи и сж недѣлима частъ отъ българския народъ.

Цѣлата тази предателска кампания започна, следъ посѣщението на Брежневъ презъ есенята 1971 въ Бѣлградъ, където Тито не може да не се е оплакалъ отъ така наречената отъ Бѣлградъ "Великобългарска пропаганда" на София, спрямо "Социалистическата република Македония". Ударътъ на великосръбския шовинистиченъ центъръ, на първо мѣсто срещу Хърватския народъ въ неговата цѣлостъ е единъ признакъ на завоя на Тито въ политиката му къмъ единичнитѣ югославски републики съ изпитани сталински похвати, прилагани и днесъ въ всички комунистически страни.

Държанието пъкъ на София напоследъкъ спрямо Македония е белегъ на уговоркитѣ между Брежневъ и Тито. Сбядватъ се предположенията, че между двамата е постигната въ общи черти следната линия: Югославия по-плътно да се наклони къмъ Кремълъ, безъ обаче да изпадне въ пълната зависимостъ, която съществува днесъ въ България, Унгария или Чехо-Словашко. Отъ своя страна Брежневъ ще накара софийскитѣ си лакеи да престанатъ да изнасятъ истината за Македония, и за македонскитѣ славяни - българи по етнически произходъ, езикъ и политическа принадлежностъ.

Така постепенно ще се стигне до официалното признаване на "Македонска нация" и "Македонски езикъ". Слуховетѣ, че именно това е наредилъ Брежневъ въ София сж се понесли навредъ въ България, особено всрѣдъ българската емиграция отъ Македония.

Първоначално обаче, фактитѣ, макаръ наблюдавани и отдалече, като че ли противоречеха на това заключение за резултата отъ срѣшитѣ на Брежневъ съ Тито и Тодоръ Живковъ. Въ България все още продължаваха да издаватъ книги, брошури и пълнѣха вестницитѣ съ статии за лица и събития изъ българското минало на Македония. Български езиковеди устояваха нападкитѣ на титовци и защищаваха смислено и научно българщината въ Македония по международни конгреси и въ чуждитѣ списания.

Но резултатитѣ отъ съветитѣ на Брежневъ не закѣсняха да се явятъ на лице. На 5 Ноемврий 1971 година Югославската телеграфна агенция ТАНЮГ, както и радио Бѣлградъ съобщиха, че една официална българска делегация въ Скопие е подписала протоколъ за сътрудничество въ областта на туризъма, като протокола е съставенъ на два езика: български и "македонски"! Ясно става, че това така радостно за Бѣлградъ събитие бѣ стѣкмено предварително съ съгласието на Софийскитѣ комунистически величия. Съ това се разрушава и последната надежда за нѣкаква самостоятелна и национална политика спрямо нашитѣ братя въ Македония.

По-нататъшните признаци се увеличиха съ такава последователност, че всички вече разбраха, че българските ръководни комунисти по заповед на Москва вършат отново предателство спрямо българския народ. През декември 1971 събщи се от София за промени в редакциите на няколко вестника в София: Главния редактор на органа на Комитета за Искусство и Култура - "Народна Култура", Иван Руж бѣ уволнен и замѣстен съ Владимиръ Каракашевъ. Не може да се твърди, че единият е по-добър или по-лош комунист от другия - и двамата сѣ вѣрни псета на Комунистическата партия. Единственото обяснение може да се намѣри въ факта, че Иван Руж е станал жертва на Московската нова политика спрямо Македония. През време на неговото редактиране "Народна Култура" често печаташе и дори издаваше стихотворенията на Венко Марковски, български поет от Македония, чиито стихове бѣха пропити съ български дух и любов към българщината въ неговия роден край.

Главния редактор на "АНТЕНИ", Борис Крумовъ, прононсиран комунист, писател и полковник от Държавна Сигурност, бѣ също внезапно уволнен. Седмичника "АНТЕНИ", орган на Държавна Сигурност, между другото пълни половината от страниците си с жлъч и воня срещу националната българска емиграция и е слѣпо оръдие на повѣлит на полуграмотния Тодоръ Живковъ. Комунистическият редактор Борис Крумовъ бѣ вече явно обвинен въ "нарушение на партиината дисциплина" и за "проява въ разрѣз съ външнополитическата линия на партията" така мадро определена от Централния Комитетъ.

Нѣколко месеца преди това въ Югославската преса се повдигна вой до Бога, че въ "АНТЕНИ" се е било помѣстило "Великобългарско шовинистическо" стихотворение от Миле Марковски, синчето на Венко Марковски. А всичкит "Великобългарски шовинизъм" на Милето се изчерпа съ това, че въ стихотворението си споменава за Царъ Самуилъ и за историческия факт, че "Свети Климентъ даде вѣра на българитѣ".

Като трето указание за новата измѣна на комунистическото ръководство въ София е факта, че на 20 Декември 1971 Радио София събщи, че часовет на предаване на Радио Родина, започнали преди 4 години, предназначено за българитѣ въ чужбина щѣли да се включат въ тѣзи на Радио Христо Ботевъ, съ други думи, ще престане да съществува.

Щѣли четири години Радио Родина залъгваше българитѣ въ чужбина, включително и многобройнитѣ слушатели въ Македония, че въ София се зачита българската история, че от там се възпѣват като българи дейцитѣ по македонското освободително дѣло, като вѣрни приемници на Христо Ботевъ и Василъ Левски, че въ София се мисли патриотично и по български, едва ли не в духа на Отца Пайсия. Тѣзи предавания откликваха въ душата на поробенитѣ българи въ Македония и се посрѣщаха съ подобрения дори и от политическитѣ емигранти, прѣснати по цѣлия свѣтъ. Съмнение не може да има, че прекратяването на тѣзи предавания сѣ като резултат от директивитѣ на Брежневъ и че това е едно политическо решение. Югославският печат, па и дори нѣкои западни вестници, подобриха тази мѣрка за "умиротворение на Балкана" - фраза, стара и изтъркана.

Ръководството на Българската Комунистическа партия е на път официално да признае съществуването на "Македонска нация" и "Македонски език". Това е само въпрос въ време, освенъ, ако поведението на Тито или неговия замѣстникъ, не предизвика да задуха по-другъ вѣтъръ. Тогава българскитѣ комунисти отново ще възприемат "Великобългарската шовинистична" теза.

Каквото и вѣтъръ да вѣе по комунистическитѣ капища, а той е винаги непостояненъ, дългът на българитѣ въ чужбина, политически емигранти е да бранят българщината въ Македония, подъ или следъ диктатурата на Тито. Никога нашитѣ братя не сѣ били по-застрашени от денационализиране от днесъ. Измѣната на българскитѣ комунисти трѣбва да се изобличава винаги и при всѣки повод!

Инж.Александър Костовъ

Антимъ I Български екзархъ

Следъ избора на Антимъ I презъ 1870 година за пръвъ български Екзархъ, той поискалъ да посети Цариградския Патриархъ, който, обаче му поставилъ условие: да се прадстави не като Екзархъ, а като подведомственъ Митрополитъ. Екзархъ Антимъ отговорилъ на патриаршеския пратеникъ: "Предайте на Негово Светейшество, че българския народъ е ималъ църкви, които Патриаршията унищожила. Сега народътъ си ги иска и понеже азъ принадлежа къмъ този народъ, браня неговото право. Правата на моя народъ - ето моя отговоръ. Азъ нѣмамъ другъ отговоръ".

Когато една група български емигранти врачиписменна молба на Патриархъ Кирилъ при едно негово посѣщение въ свободния Цариградъ, да излезе по нѣкакъвъ начинъ въ защита на народа за облекчение на тѣхното му положение, той само хвърли погледъ върху листа хартия, смачка го и се обърна на другата страна, безъ да каже нищо.

Само 92 години раздѣлятъ тѣзи два случая. В началнитѣ години на този периодъ Българската Православна Църква, върна на традициитѣ на Възраждането, изигра грамадна роля въ изграждането на Третото Българско Царство и запазване българщината по разнитѣ краища на Балканския полуостровъ. Самоотвержени свещеници разнасяха Божието слово, подържаха будно българското съзнание, просвѣщаваха, поучаваха и помагаха. Безъ натискъ, заплахи и анатемосване тѣ изпълняваха своя дългъ и създадоха една отъ най-демократичнитѣ и напредничави църкви на съвременното християнско общество. Нашата Православна Църква стана наистина Народна Църква. Християнскитѣ празници - Богоявление, Гергьовденъ, Рождество Христово бѣха народни празници, тачени и празнувани отъ всички. Великденскитѣ празненства, съ така дълбоко-смысления поздравъ "Христосъ Воскресе" обхващаха цѣлия народъ, по села и градове и доказваха неразривн та връзка между Църква и народъ и неговата вѣра въ доброто и правдата.

Но 9 септемврий 1944 година сложи край на това развитие. Високо моралното християнско учение, подчертано националнитѣ български религиозни традиции, правѣха Църквата опасенъ врагъ на комунистическата власт. Започнаха изстъпления къмъ светата наша Църква и нейнитѣ служители, неподлежащи на описание! Бѣха нечовѣшки измъчвани и избити 246 свещеници, църкви осквернявани и манастири затваряни. Като вѣчно обвинение къмъ комуниститѣ ще останатъ убиството на Митрополитъ Борисъ Неврокопски на 11 VIII 1948 предъ прага на църквата въ Петричъ и разстрелътъ на свещеникъ Евстатий Витошки и неговия синъ на 9 IX 1944 година въ село Бояна, Софийско. А смъртъта на свещеникъ Иванъ Ивановъ отъ Ловечъ може да се сравни само съ жертвоготовността на първитѣ християни: преди да бѣде разстрелянъ на 9 IX 1944 година, заедно съ 6 души млади legionери, той отправилъ само една молба къмъ палачитѣ: да бѣде разстрелянъ последенъ, та да може да опѣе тѣлата на своитѣ другари по сѣдба!

Българската Православна Църква даде велики жертви! Следъ като вълнитѣ на терора стихнаха и бурята отмина, жалка картина се очерта предъ насъ: едва ли имаше свещеникъ, който да не бѣше битъ, оскверняванъ или затварянъ. Отъ 5422 църкви преди 9 IX 1944, бѣха останали само 2855, а броя на свещеницитѣ намалѣ отъ 6122 на 2263. Но тѣзи статистически данни, не даватъ пълната картина.

Заплануваното унищожение на нашата Православна Църква и нейните най-добри служители изглежда бж постигнато отъ комунистите съ по-добри резултати, отколкото самите тѣ очакваха. Защото духътъ на нашата Църква и духовна иерархия бѣ сломенъ. Вѣрата имъ бѣ замѣнена съ инстинкта за самосъхранение. Започна новъ периодъ въ развитието на Българската Православна Църква - оправданието на което, може би, ще дойде отъ бъдащето, но не отъ насъ, съвременитѣ емигранти.

Въ 1951 година Комунистическото правителство прие правилника на Българската Православна Църква и я постави подъ свое ръководство. Презъ Май 1953 година бѣ свиканъ Църковенъ Съборъ, който обяви възстановяването на Българската Патриаршия. Следъ тѣзи събития официалните отношения на Църквата къмъ комунистическата власт бѣха коренно промѣнени. Докато въ другите поробени страни, главите на отдѣлните Църкви застанаха на страната на народа и водѣха борба за неговите права срещу безбожническите власти, въ България официалните църковни органи станаха проводници и сътрудници на комунистическото управление. Българския народъ бѣ изоставенъ. Нѣмаше единъ Патриархъ Евтимий, нито Иларионъ Макариополски, нито попъ Груйо Бански да вдигне гласъ противъ неправдата, оскверняванията и насилието.

Въ Полша, Кардиналъ Вишински застана на чело на своето паство и съ кръстъ въ ръка и Христова правда на уста, той все още устоява на борбата и вдъхва вѣра и куражъ, облекчава съдбата на своя народъ. Унгарската Църква има своя Минценти, станалъ вече приживѣ светецъ чрезъ силата на вѣрата си и смѣлостта на духа си. Беранекъ, отлъченъ отъ отечеството си, бѣ на своя постъ като духовенъ водачъ на Чехската Църква. Степинецъ и Слипица не изоставиха до последния моментъ дълга си, не покориха на атеистичните поробители повѣрените имъ Църкви, въпрѣки арести и затвори, не станаха негови съдружници.

Не може да се обясни мълчанието и бездействието на Българската Православна Църква, ако не се приеме, че тя бѣ вече ликвидирана. Това, което съществува днесъ е, както изглежда, само една фасада, прикриваща комунистическия директоръ на "Вѣроизповеданията и Култоветѣ" другаря Кючуковъ, нареченъ "Червения патриархъ" и неговите съдружници, които дърпатъ конците иззадъ пленения Свети Синодъ. Членоветѣ на Синода, начело съ Патриарха, въ нито едно действие до сега не сж се отклонили, дори една стъпка отъ комунистическата линия.

Презъ 1963 година американския сенаторъ Доддъ каза:

"Ще превода единъ примѣръ отъ многото, именно, случая съ българския Патриархъ, който презъ последните години бѣ главенъ говорител на комунистическата "Конференция за миръ" въ Москва и който, въ най-напрегнатия моментъ на Кубанската криза, изпрати протестъ до Обединените Народи срещу блокадата на Съединените Щати на Куба".

"Българската Църква е напълно контролирана отъ държавата и следователно напълно зависима отъ комунистическата власт по отношение на заплати и пътни разноски. Освенъ това, назначаването на всички владици трѣбва да бжде предварително одобрено отъ властта".

Нѣкои твърдятъ, че Българската Православна Църква се съгласи на компромиси, за да спаси колкото се може отъ това, което бѣ останало. Фактите, безсъмнено опровергаватъ подобно обяснение - църковната политика на сътрудничество не спаси никого и нищо. Свещените служители, които не искаха да се подчинятъ бѣха ликвидирани, църкви и манастири затваряни, религията окулвана. Спасиха се само тѣзи, които бѣха около директора на вѣроизповеданията. Но, ако продадешъ душата си на дявола, за какво ти сж всички земни блага?

Епископъ Кирилъ

Народътъ почита и следва смѣлия, независимия, бореца. Той ненавижда подчинението, преклонената глава. И затова дѣлата на поробената наша Църква следъ 1951 година спомогнаха много за успѣха на атеистичнитѣ комунистически усилия. Ако Църквата се бѣше опълчила противъ атеизма, неправдата и насилието, дори и въ една подмолна борба, тя щѣше да спомогне неизмѣримо за опазването на Православието и християнско-религиознитѣ чувства всрѣдъ нашия народъ. Чрезъ дѣлата си, тя улесни и подпомогна унищожението на това, въ името на чието спасение се съгласи на покорение и сътрудничество. Примѣритѣ на Патриархъ Евтимий, на Св. Георги Софийски запазиха вѣрата презъ вѣковетѣ на турското робство. Безропотното подчинение на пленения Свети Синодъ е докарало, може би, вече непоправими загуби въ българското християнско съзнание.

Пратеници на Светия Синодъ посѣщаватъ често Свободния свѣтъ. Въ връзка съ тѣзи посѣщения, сенаторътъ Доддъ още въ 1963 година каза:

"Трудно е за мене да вѣрвамъ, че причинитѣ на тѣзи визити сѣ само духовни. Тъкмо напроотивъ: има много факти, които ни каратъ да вѣрваме, че тѣхната целъ е да се засили влиянието на "Майката-Църква", която е подъ контрола на властта въ комунистически страни, върху Православнитѣ Църкви въ Съединенитѣ Шати... Сжщо така е ясно, че тѣзи посѣщения се провеждатъ съ удобрение и пълна подкрепа на комунистическата власт, въ очакване на пропагандни резултати въ тѣхна полза".

Свещеници, владици и митрополити идватъ между насъ, като мисионери всрѣдъ диви племена да разпространяватъ Христовата вѣра, мъчейки се да отварятъ църкви и училища. Но дълбоко въ расото си тѣ държатъ червения паспортъ и нито единъ отъ тѣхъ досега не се е осмѣлилъ да го захвърли и съ Божие вдъхновение да изнесе мжкитѣ на своитѣ братя въ поробения край. Нито единъ не се осмѣли да вдигне кръста и благослови борбата на емигрантитѣ за народно освобождение. Нито единъ не се осмѣли да изнесе презъ Свободния свѣтъ, съ тежестъта на високия си санъ страшното действително състояние на Майката Православна Църква. Емиграцията има нужда отъ духовни водачи и съ радостъ би се наредила задъ пратеницитѣ на Светия Синодъ, но освободени отъ опеката на "Червения патриархъ", за сега другаря Кючуковъ.

Още не е късно за истинскитѣ Христови служители, намиращи се на свобода въ Западния свѣтъ да избератъ единственния правиленъ за тѣхъ пътъ - пътя на борбата противъ безбожния комунизъмъ. Не можешъ да служишъ едновременно и на Бога и на дявола! А на тѣзи, които предпочитатъ сигурността на червения паспортъ и редовнитѣ разходки за докладъ до София, които подържатъ земното си преживяване съ подаянието на безбожницитѣ, които не намиратъ въ себе си морална сила да последватъ на дѣло Христовото учение, които не чувствуватъ въ сърдцата си милостъ за отруднения нашъ народъ и желание да му помогнатъ - на тѣхъ собствената имъ съвестъ и бъдашето ще произнесатъ тежка и справедлива анатема.

За щастие, единъ гласъ на духовенъ пастиръ въ емиграция се издигна и въпрѣки всички прѣчки отъ подчинената Църква, продължава да се издига съ ясни и недвусмислени слова въ защита на нашия народъ. Негово Високопреосвещенство Епископъ Кирилъ чрезъ своитѣ дѣла се наложи като всепризнатъ Глава на Свободната Българска Православна Църква. Продължавайки традицитѣ на борцитѣ за българска Екзархия отъ близкото минало, той се явява винаги въ защита на българщината и подържа българския духъ, не само всрѣдъ новата българска емиграция, но сжщо така и всрѣдъ по-рано дошлитѣ наши братя отъ поробени Македония, Тракия и Моравско.

ПОБОРНИЦИ СВЕЩЕННИЦИ ТРЪСНО ТРЕНЧОВЪ

нашия Спасителъ и Господъ Исусъ Христосъ да дарува на всички българи здраве и сили за да могатъ съ достоинство, честъ и жертвенностъ да работятъ за освобождението на поробеното ни Отечество".

Редомъ съ него, свешеницитѣ отъ свободнитѣ български църкви въ Западния свѣтъ, съ високо национално съзнание и християнска преданностъ служатъ на нашата Православна вѣра. Годици наредъ отъ амвона на своитѣ църкви тѣ отправятъ молитви къмъ Бога за упокоение на душитѣ на хилядитѣ избити отъ комунистическа ръка българи и съ прочувствени слова заклеияватъ комунистическитѣ престъпления и подържатъ бодъръ българския духъ. Такива Божи служители сѫ необходими днесъ въ изгнание!

Вѣрваме, че намирашитѣ се на свобода пратеници на Поробената Българска Православна Църква ще схванатъ значението на своята дейностъ, ролята, която тѣ могатъ да изиграятъ и ще поематъ пътя на истински Христови служители - пътя на себеотрицанието, саможертвата и борба за онеправданитѣ и подтиснати наши братя. Ако тѣ тукъ, въ Свободния свѣтъ, освободени отъ страха на насилено, продължаватъ да мълчатъ и следватъ директивитѣ на червения директоръ на "Вѣроизповеданията и Култоветѣ", то тѣ отниматъ единственото оправдание на Поробената Църква, че нейното мълчание е вследствие на пленническото ѝ състояние.

Отношението на комуниститѣ къмъ Църквата никога не ще се измѣни. Тѣ използватъ самия Свети Синодъ за унищожението на религията въ България. При неотдавнашното опѣло на Патриархъ Кирилъ въ църквата "Св. Александъръ Невски", тѣ изпратиха камиони съ естрадна музика на площада предъ църквата и млади момичета показваха последната мода на облеклата си. Деградирането и унижението на сана на българския Патриархъ е единъ безспоренъ успѣхъ за атеистичната комунистическа пропаганда!

Въ всички градове и въ много села има щедро субсидирани отъ държавата "Атеистични клубове". Стотици и стотици книги, вестници и брошури се издаватъ въ милионни тиражи съ безбожническо съдържание, докато едно единствено списание се издава отъ Светия Синодъ въ ограниченъ тиражъ и цензурирано отъ комуниститѣ.

Време е вече пратеницитѣ на Светия Синодъ въ Свободния свѣтъ да се замислятъ! Време е да покажатъ, че сѫ служители на Бога и народа ни, а не, волю или неволю, на комунистическата партия въ България.

НЪКОИ ИЗВОДИ ОТЪ УЧЕНИЕТО НА МАРКСЪ И СЪВРЕМЕННИЯ КОМУНИЗЪМЪ.

Петъръ Симеоновъ
Виена.

КАРЛЪ МАРКСЪ

Въ основата на комунистическата социология лежи условието за така наречената "пълна обществена собственост върху сръдствата на производството". Погледнато отъ страни, за незапознатия и наивенъ наблюдател това звучи твърде красиво и справедливо. Още най-раннитѣ теоритици на утопичния социализъмъ виждаха въ него основното сръдство за премахване на всѣко зло. По-късно, Карлъ Марксъ сполучливо за своето време разви и създаде теорията за силата на капитала. Той представи една печална картина за развитието на капиталистическото общество, агонизиращо подъ ударитѣ на концентрирания и безпощаденъ капиталъ. Отъ друга страна, той обоснова извода, че политическата власт не може да бѣде дѣлена отъ капитала и този, който въ сжщностъ го владѣе, ще бѣде господаръ.

По пѣтя на своето господство комуниститѣ трѣбваше да осжществятъ реформи, чрезъ които да сложатъ рѣка на цѣлото народно стопанство. Държавната собственост върху сръдствата за производство при условията на тоталитарната еднопартинна система, където държавата се явява функция на партията, превръщатъ тѣзи сръдства отъ база за изворъ на национални блага, въ сръдство за безпримѣрно подтискане и експлоатиране на народнитѣ маси. Въ този смисълъ, по силата на самата Марксова логика, комунистическото общество се превръща въ висша степенъ империалистическо, не справедливо, угнетяващо, експлоаторско!

И действително, ако се направи една обективна анализа, ще се види, че процеситѣ съ които се характеризира това общество, отговарятъ на тѣзи, които е представилъ Марксъ за характерни на "висшия и последенъ стадий на капитализма - империализма". Обещесвенната собственост върху сръдствата за производство е само едноабстрактно понятие, демагогска фасада на коренно различна сжщностъ. Това е форма за изключителни привилегии на управляващата партия да разполага съ материалнитѣ и производствени ресурси на страната.

Уедряването на селското стопанство, чрезъ ликвидиране на частната собственост доведе до пролетаризиране на селскитѣ маси, които бѣха принудени да мигриратъ къмъ промишленитѣ райони, продавайки срещу минимално заплащане своя трудъ като наемни работници. Съ ликвидиране на частната собственост върху индустриалнитѣ предприятия, положението на сжществуващата работническа класа не се подобри.

На базата на държавната собственост върху сръдствата за производство се изгради една тарифна мрежа и едни норми за плащане на труда - добре контролирани и грижливо "изтънени" по отношение на работническитѣ маси. Доколко Комунистическата партия е работническа партия, личи най-вече отъ факта, че комуниститѣ сж особено ревниви къмъ всѣко увеличение и подобряване на материалното възнаграждение на работницитѣ.

Отъ друга страна Професионалнитѣ съюзи загубиха своята самостоятелностъ като организация на трудящитѣ се, предназначена да запазва и защишава интереситѣ им предъ работодателя и се превърнаха на проводници на партиино-държавната политика, така като е недопустимо държавата-партия, която е работодателъ да търпи контролъ отъ друга вътрешна организация. Този елементъ на пълна еднолична собственостъ върху сръдствата за производството, качествено видоизмѣни характера на производственитѣ отношения, лишава ги отъ демократичностъ, отъ еволюция, като причинява хронически кризи и противоречия, въ които е затънало народното стопанство въ България.

Твърдението, че съ ликвидиране на частната собственостъ, ще се ликвидиратъ и класовитѣ разслоения, се оказа също така прозраченъ опитъ за измама. Днесъ въ странитѣ на комунистическитѣ режими съществува дълбока социална пропастъ и неравенство между партиино-управляващия апаратъ, силитѣ за "запазване на реда" и широкитѣ народни маси. Първитѣ притежаватъ пълна политическа властъ и разполагатъ съ цѣлата мошь на народното стопанство. Вторитѣ съ лишени отъ всѣкакви политически права и само "иматъ право", т.е. задължението да отдаватъ подъ наемъ дветѣ си ръце - единственото, което имъ е оставено, но даже и то въ относително притежание.

Съ пропагандни цели или за собственъ куражъ, комуниститѣ често обичатъ да повтарятъ, базирайки се на Карлъ Марксъ, че западното капиталистическо общество е обречено на гибелъ. Но дали това е така и дое отъ дветѣ общества днесъ, капиталистическото или комунистическото по рано ще загине? Естествено това, което не търпи еволюция, въ което противоречията съ по-голѣми, е неминуемо обречено на гибелъ. А това е именно комунистическото общество, съ всичкитѣ му вариации и камуфлажи.

И ако приемемъ, че Карлъ Марксъ е билъ достатъчно прозорливъ, то точно комунистическото общество, изградено на базата на социалното и политическо неравенство, на несправедливостта, ще рухне подъ ударитѣ на дълбоки, исторически предопредѣлени кризи, които вече видимо узрѣватъ.

Защото, както се изразява самия Карлъ Марксъ, когато се натрупватъ неизлѣчими противоречия между производителнитѣ сили и производственитѣ отношения, силитѣ, които задържатъ развитието, ще бѣдатъ пометени. Въ стремежа си къмъ пълна властъ, комуниститѣ създадоха герои на реакционното общество, което не търпи развитие по естествения пътъ на социалнитѣ закони.

Опититѣ имъ по искусствени начинъ, чрезъ нови стопански системи, чрезъ засилване експлоатацията надъ трудящитѣ се и чрезъ "директиви отъ горе", да влѣятъ животворни сокове въ загиващето стопанство и крайно порочната обществена система, не ще доведатъ до нищо, както вече показаха многобройнитѣ имъ неуспѣхи.

Теорията на Карлъ Марксъ не е спасителна за комунистическото общество, а тъкмо обратното - по силата на нейната логика, то е обречено безвъзвратно на гибелъ!

Карлъ Марксъ, който проповѣдваше против експлоатацията на труда, въ цѣлия си личенъ животъ е паразитно използвалъ околнитѣ си. За лични облаги, той се отказва отъ юдаизма и става протестантъ, която религия също скоро захвърля. Той, пролетария, се оженва за богатата дъщеря на единъ германски благородникъ, чието богатство скоро пропилява. До смъртта си, той нищо не е работилъ, дори много отъ статитѣ му съ писани отъ Енгелсъ, а той е събиралъ хонорара. Съ неописуема наглостъ, той постоянно е изнудвалъ и просилъ пари отъ приятелитѣ си Енгелсъ, Ласалъ, Волфъ и др.

Това е личния примѣръ на Карлъ Марксъ, следванъ и до днесъ слѣпо отъ комунистическитѣ му ученици!

Д-ръ Атанасъ Божиновъ
Драматургъ, Парижъ.

Театралното изкуство презъ периода на Възраждането е общонародно дѣло. То изпълнява важна задача въ общественитѣ борби на нашия народъ, въплъщава идеала за освобождението отъ политическото подтисничество. Това е театъръ високо-нравственъ, обществено-патриотиченъ и политически.

Далечнитѣ източници на нашия театъръ сѣ религиознитѣ обряди, кукерскитѣ игри и народнитѣ обрядни празници. Презъ епохата на Възраждането се появяватъ училищнитѣ диалози и училищнитѣ театрални представления. Тѣ сѣ базата, отъ която се раждатъ читалищнитѣ театрални представления, които приемаме като начало на Българския театъръ. Първитѣ читалищни представления ставатъ въ Ломъ, Шуменъ презъ 1856 година. Въ Ломъ

Кръстю Пишурка поставя "Многострадална Геновева" и "Велизарий", а въ Шуменъ Сава Доброплодни поставя комедията "Михалъ". Голѣмо значение иматъ и последвалитѣ ги театрални представления въ Търново, Тръвна, Казанлъкъ, Бѣла Черква и пр.

Разрастването на театралнитѣ представления достига своя разцвѣтъ, следъ като се създаватъ народнитѣ читалища, и по времето, когато борбата за независима Църква е къмъ своя край, а революционното движение взима курсъ за всеобща организирана борба, целта на която е чрезъ въоръжено възстание, да се осъществи политическото освобождение на българския народъ.

Иванъ Вазовъ посочва значението и смисъла на театралнитѣ представления презъ тази епоха, съ които се е целѣло революционизиране съзнанието на народа и събиране сръдства за въоръжаване поборницитѣ. Главата "Театралното представление" въ романа му "Подъ игото" завършва така:

"Развръзката сключваше пѣсенъта, която графинята и свитата запѣха: Зигфриде графе, радвай се сега! "Но като изпѣха първитѣ два стиха на тази добродетелна радостна пѣсенъ, раздаде се на сцената революционната пѣсенъ: "Пламени, пламени ти въ насъ, любовъ гореща, противу турци да стоимъ насреща! " Това падна като гръмъ небесенъ въ залата. Отъ най-напредъ единиятъ запя, после частъ отъ трупата я подхвана, после всичката, а следъ нея и самата публика взе да приглася. Внезапенъ патриотиченъ възторгъ облада всѣки. Мажественния мотивъ на тази пѣсенъ като невидима вълна порасте, изпълни залата, заля двора и се прѣсна въ нощта. Пѣсенъта цепѣше въздуха, разпалваше и опияняваше сърдцата. Тия силни звукове удариха на една нова струна на публиката. Всички, които знаеха пѣсенъта, запѣха я. Тя събра всичкитѣ души въ едно, слѣ сцената съ залата и се издигна къмъ небето като молитва".

Голѣмо значение презъ този периодъ има емигрантския театъръ. Въ Браила, Цариградъ, Болградъ, по-многобройната българска емиграция оказва решително влияние за общото културно и политическо развитие на нашия народъ. Въ началото на 1866 година Добри Войниковъ представя въ Браила революционната пиеса отъ неизвестенъ авторъ "Стоянъ Войвода", а следъ нѣколко месеца и своята собствена пиеса "Райна Княгиня". Тѣзи представления се играятъ въ Галацъ и Букурещъ съ много голѣмъ успѣхъ.

Въ своята статия "Български театър", печатана въ вестникъ "Дунавска Заря" /Бр.27 отъ 20 V 1868/ той разкрива значението на историческата драматургия за националното осъзнаване и културното издигане на народа. Драматъ "Райна Княгиня", "Покръщение на Преславския дворъ", "Възцаряването на Крумъ Страшни", "Велеслава" и пр. сж написани съ цель да се разкрие въ романтиченъ планъ историческото минало на нашата църква, нашитъ царе и величието на България.

Ето какъ Киро Тулешковъ описва представлението "Стоянъ Войвода" въ Ераила:

"Голѣма тишина. Всѣки слушаше вперилъ очитъ си на сцената. Но единъ неочакванъ прецедентъ прекъсна тази тишина въ публиката. Когато Зинанъ паша придумваше българската царкиня Мария да се потурчи и да стане бѣла ханъмка и ѝ обещавахе всички блага и когато тя се отказваше отъ всичко добро, то Зинанъ паша виква едного отъ своитъ хора да отведатъ царкиня Мария и да я мѣчатъ, дорде се обещае да се потурчи. Шомъ издаде той тази заповѣдь, то отъ второ мѣстона залата се чу такъвъ отчаянъ и застрашителенъ викъ, щото застави, както публика, така и играешитъ на сцената да се стрестнатъ, дорде разбератъ причината на това произшествие. Почти въ безредица излѣзохме отъ сцената да видимъ, какво има да се е случило". "Очудването ни бѣше голѣмо, когато видѣхме, че Никола Странджата, родомъ отъ Търново, държи въ едната си ръка револвера и колкото го държи гласъ вика: "Какъ е това възможно? Какъ смѣ този поганецъ, този гаджалинъ да туря ръка на нашата царкиня?". И иска да се спусне, да скочи на сцената и да убие Зинанъ паша. Повалили го бѣха трима-четирма души и не могатъ да го укротятъ, като му разправятъ, че това се е случило преди 500 години, а не се случва сега. Стариатъ народенъ хайдутинъ едвамъ дойде на себе си и се укроти. Но по адресъ на Зинанъ паша много нецензурни думи отидоха ако нашиятъ Странджа и да се намираше между едно отбрано общество и въ присѣствието на госпожи и госпожици".

Гениялниятъ български революционеръ и поетъ Христо Ботевъ се е живо интересувалъ отъ театъра и драматичното изкуство. Той е участвувалъ въ Ераилската театрална труппа на Добри Войниковъ въ пиесата "Покръщение на Преславския дворъ", представена на 11 май 1868 година. Поповодъ на постановката на пиесата Захари Стояновъ пише:

"Харесало се на чуждитъ, а за българитъ не иска и дума: тѣ хвърчели на седмото небе и се надсмивали надъ гърцитъ, които отъ гнѣвъ и завистъ, че представлението е било увлекателно си отишли. Но най-много харесалъ и привлекълъ вниманието на хората Христо Ботевъ. Така би трѣбвало и да бѣде! Колко души като него е имало на сцената? Разбира се, че нито единъ. Цѣлото му отечество не е раждало още подобенъ нему, та Ераила ли ще изяви претенции?".

Има сведения, че отъ театралнитъ представления и отъ развитието на читалищата се е интересувалъ и другъ великанъ на нашето национално и революционно движение - Василъ Левски. Революционеритъ сж отдавали първостепенно значение на българския театъръ, който е служилъ за осъзнаването и оформяването на българитъ като нация.

Скромнитъ труженици на театралното дѣло презъ време на българското Възраждане, положили основитъ на славната българска драматургия следъ освобождението. Съвременниятъ български театъръ, въпрѣки усилията на днешнитъ окупатори на България да го направятъ инструментъ на тѣхната пропаганда, запази и до днесъ духътъ на Възраждането и борбата за духовна свобода! Артиститъ и писателитъ сж днесъ носителитъ на духовната искра на съпротивление противъ подтиснитъ на свободната мисль въ Родината.

ПОГЛЕД

23 октомври 1971 г.

КРЕПОСТТА НА МЪРТВИТЕ

Майоръ Г.Ш.Д-ръ Иванъ М.Банковски
 Редакторъ на "Български Воинъ"
 Франфуртъ, Германия.

Нашите колеги Ивайла ВЪЛ
 КОВА и Петър СТАИЧЕВ по
 време на едно свое пътуване
 в Западна Европа са се срещ-
 нали с някои изменилия на
 родината, бивши подгически
 „величия“.

Тух поместваме част от тех-
 ните впечатления.

„СЪЮЗ НА БЪЛГАРСКОТО
 ВОИНСТВО В ИЗГНАНИЕ“

„Докато това войнство или те-
 зи бойци не са публично и фор-
 мално свикани на учредително
 събрание за формирането на ор-
 ганизационна единица, дружест-
 во, съюз или нещо подобно, с ов-
 довно избрано управително тяло,
 никога няма право да употребява
 названието: „Съюз на бившото
 българско войнство в изгнание“

Името е гравирано върху бля-
 стящ медал: „Доктор Иван Бан-
 ковски приема всеки ден от...
 до...“. Бившият майор от цар-
 ската армия проявява същността
 си по-късно. Отначало само стой-
 ката на този сух и с болнаво ли-
 це мъж — сгегната, запазена рав-

През цялото време, докато трае
 „репортажът“ на Банковски, ние
 се въртим сякаш в омагьосан
 кръг от слова, целещи все едно
 и също — да бъде охулен българ-
 ският народ заради неговото
 „ниско национално себепознание“.
 И забележете: само защото има
 приятелски, братски връзки с рус-
 кия народ! Лайтмотивът на всич-
 ки твърдения на този войниствен
 представител в изгнание беше
 именно това.

Между другото стана известно,
 че Банковски е автор на „патри-
 тични“ стихове и на автентичната
 повест „Дни и часове“, издадена
 в Рим през 1950 година, в която
 описва своята трагична одисея,
 завършила при една Пенелопа
 под американски пагон. Но в раз-
 говора с нас той позабрави своя
 писателски речник и не подобра-
 ше „цветистите“ изрази, които го
 караха да прилича повече на
 фелдфебел, отколкото на майор
 от царската армия. „Българците са

Доктор Банковски се помъчи
 да се отърве колкото се може по-
 бързо от нас. Той вероятно подни-

Миналата година двама софийски журналисти направиха
 разходка изъ Запада и посѣтиха нѣкои отъ представителитѣ
 на българската емиграция. Следъ завръщането си въ България,
 тѣ описаха впечатленията си отъ срѣщитѣ въ 4 последователни
 броя на софийския вестникъ ПОГЛЕД подъ заглавие "Крепостъта
 на мъртвитѣ". Не е никакъ чудно, че за заглавие на статията
 си, тѣ сж турили това название. За тѣхъ това е съвсемъ
 естествено, следъ като идватъ отъ "Крепостъта на червената
 сатрапия", където само комуниститѣ иматъ думата, а останалата
 частъ отъ народа, за тѣхъ сж само мъртви души.

Целта на статията имъ е, отъ една страна да се покаже
 на нашия народъ, чрезъ измислени отъ тѣхъ злословия на едни
 емигрантски водачи противъ други, колко разединена е българ-
 ската емиграция, а отъ друга страна — чрезъ интриги, да се
 всятъ раздори между насъ. Тѣзи "другарчета" забравятъ само
 едно — че както всички народи по земята, така и българитѣ си
 имаме различни групировки и различни мнения по разнитѣ
 политически въпроси, което е нѣщо съвсемъ редно и нормално.
 Обаче, по отношение на свободата и на борбата противъ тѣхната
 червена тирания, ние всички сме на едно мнение и единни.

Статията на двамата оладжакъ журналисти започва съ
 това, че се чудятъ, какъ можело да има "хора, нагледъ напълно
 нормални и въ добро здраве, които да претендиратъ, че сж
 българи, а да оглавяватъ или членуватъ въ български полити-
 чески партии въ изгнание". Следъ това загатватъ, че истинскиятъ
 врагъ/намеква се за Съединенитѣ Щати/ подхвърлялъ по нѣкоя
 огризка или кокълъ на всички, за да сипели огънъ и жупелъ
 противъ "съвременна България". Въ подкрепа на тази плиткоумна
 теория, въ статията си по-нататкъ тѣ сами се опровергаватъ,
 като пишатъ, че отъ емигрантитѣ, единъ ималъ зболѣкарски
 кабинетъ въ най-богатата частъ на града, другъ ималъ собствена
 пералня съ много машини, трети чифликъ, четвърти работели въ
 Радиото, други били журналисти, инженери, лѣкари. Тѣ като слѣпци
 прехвърлятъ, безъ да видятъ собствения си халъ, своето блюдо-
 лизничество на насъ, емигрантитѣ въ Запада, ние, които добре
 си работимъ и печелимъ предостатъчно и честно хлѣба си!

Следъ това описватъ срѣщитѣ си съ нѣкои отъ нашитѣ
 емигрантски политически личности въ Франкфуртъ, Мюнхенъ,
 Парижъ и Виена, като всѣко "интервю" започватъ съ по нѣколко
 интригантски типични комунистически лъжи и измислици.
 Следъ като писаха какво ли не за Царъ Симеонъ II, следъ като
 прѣснаха фалшифицирани Негови писма до и отъ Д-ръ Г.М.Дими-
 тровъ и други, следъ като разпратиха картички съ фалшивъ
 подписъ на Д-ръ Иванъ Дочевъ отъ источенъ Берлинъ, тѣ дори
 подкупиха единъ емигрантъ да пише противъ "Съюза на Българ-
 ското Войнство въ Изгнание", та и единъ емигрантски вестникъ
 се подлъга и помѣсти тази дописка.

Тъ съчиняватъ, печататъ и разпространяватъ какви ли не "автентични" циклостилни материали, писма и книги противъ водачитъ на разнитъ емигрантски организации, за да подбиватъ тѣхния авторитетъ. Дори и сега още представятъ като "най-активни" починали преди 10 или 20 години български емигранти. Цѣли тонове отъ книги, списания, памфлети и брошури се разпращатъ най-нахадно до всички български емигранти, безъ никой да е изявилъ желание да ги получава. Типично е разпращането на комунистическото пропагандно списание СЛАВЯНИ, което въ суперлюксозенъ видъ, безъ подателъ, безъ марки, препоръчано, се натрапва на всички емигранти - живи или мъртви! Не е никакъ чудно, че при тѣзи тѣхни "журналистически срѣщи" облягайки се на "диалектичния имъ материализъмъ" сж натикали въ устата на емигрантитъ думи и фрази, които никога единъ български емигрантъ не ще каже противъ брата си въ изгнание.

"Интервюто" съ мене стана въ сжщностъ по следния начинъ: медицинската ми сестра ми събщи, че двама български журналисти влѣзли неканени въ чакалнята на моя зболѣкарски кабинетъ и казаха, че искатъ да говорятъ съ мене. Веднага разбрахъ, какви могатъ да бѣдатъ тѣ, и въпрѣки моето нежелание да се срѣсна съ тѣхъ, просто не можахъ да ги избѣгна. Следъ като свършихъ работата си съ последния пациентъ, отидохъ да ги видя. Заварихъ единъ русъ мъжъ, който презъ цѣлото време почти не продума нищо, а само отъ време на време драскаше нѣщо върху късче хартия. Една жена, съ лице издаваше, че е политкомисаря /комуниститъ ясно могатъ да се различаватъ по външността си отъ другитъ порядъчни хора/, сигурно пратена да надзирава журналиста.

Попитахъ ги какво искатъ отъ мене, следъ като знаатъ, че съмъ врагъ на тѣхния диктаторски режимъ. Комисарката почна да ме увѣрява, че времената на "лошитъ чувства" били минали, че сега сме могли свободно да си ходимъ въ Родината и че тѣ двамата, като представители на българскитъ журналисти въ София се интересували отъ всички български издания вънъ отъ Родината и че желяели да получаватъ сега и за въ бѣдаше "Български Воинъ". На това имъ дадохъ да разбератъ, че ние сме отлично осведомени, какви имъ сж чувствата къмъ българскитъ емигранти, както и тѣ отлично знаатъ за нашитъ чувства спрѣмо тѣхъ и че ние не можемъ да ги считаме за нищо друго освенъ лакеи и агенти на Съветския Съюзъ. А колкото за свободното ходене въ България, освенъ на тѣхнитъ агенти въ чужбина, за другитъ отиването наистина е свободно, но връщането е въ посока Бѣлене, Куциянъ или Ловечъ. Относно пъкъ "Български Воинъ" посъветвахъ ги да си го набавятъ отъ тѣхната шпионска централа въ Франкфуртъ.

Следъ това добавихъ: "Вие обвинявате миналитъ демократични режими въ България въ какво ли не! Тѣ, обаче, спечелиха за България нѣщо - южна Добруджа, докато всички останали страни отъ "Остъта" загубиха частъ отъ територията си. Вие сега сте си изкривили грѣбнацитъ отъ кланяне предъ Москва и минавате предъ цѣлия свѣтъ за нейнитъ най-вѣрни псета. Насъ просто ни е срамъ да се кажемъ, че сме родени българи, защото веднага ни хвърлятъ въ очи вашата безгрѣбначностъ. Щомъ като правите това, поне използвайте тази си лакейска вѣрностъ и издействувайте отъ кремълскитъ си господари нѣщо полезно за Родината - напримѣръ, свобода на българитъ въ Македония, северна Добруджа, Тракия и Моравско. Иначе не се рентира това ваше блюдолизничество къмъ Съветитъ!"

Отъ всичко това, което имъ казахъ, тѣ почти нищо не сж написали, а малкото споменато сж изопачили. Сигуренъ съмъ, че както азъ, така и другитъ мои брата въ изгнание не сж казали лоша дума противъ емигрантитъ. Цѣлиятъ материалъ на тѣхнитъ "интервюта" сж взети, както обикновено, отъ огромния имъ арсеналъ пълненъ съ лъжи, подлости и интриги, така типични за комунистическитъ агенти.

РАДОСТЪ ВЪ ЦАРСКИЯ НИ ДОМЪ.

На 19 януарий 1972 година Богъ дари Царското ни семейство съ нова рожба, момиченце, което бѣ кръстено съ българското народно име КАЛИНА.

Следъ четири сина-леventи, новата рожба е любимото дете, както на Царското семейство, така и на българския народъ.

Националната българска емиграция отъ сърдце поздравява щастливитѣ Родители и пожелава на малката българска Княгиня да расте, здрава и красива, както е описана въ народнитѣ ни пѣсни.

КАЛИНА ВОДА НАЛИВА

Ка-ли- на во- да на- ли-

Калина вода налива,
Калино, моме хубава,
на студен бистър кладенец.

ва, Ка-ли- но, мо- ме ху-ба- ва,

ЕМИГРАНТСКА БИБЛИОГРАФИЯ.

60 ГОДИНИ ЖИВЯНА ИСТОРИЯ. Проф. Константинъ Кацаровъ, 680 стр. печатна, съ много иллюстрации, на български езикъ. Монтрьо, Швейцария. 27 франка.

Българскиятъ историкъ, професоръ въ Женевския университетъ е издалъ нова книга съ своитѣ мемоари отъ България, въ която е успѣлъ съ прецизностъ, историческа обективностъ и политически независима критика да предаде картинно и увлекателно събитията и живота въ България и по свѣта по това време.

Най-интересната за българскитѣ емигранти частъ, а именно падането на Родината подъ комунистическо робство, до 1956 година, когато авторътъ напуска България и отива въ изгнание е дадена накратко, безъ очакванитѣ подробности. Читателитѣ биха били много благодарни, ако той опише България подъ робство, неговитѣ лични страдания по затворитѣ и анализира този периодъ.

Този обемистъ томъ отъ емигрантската ни мемоарна белетристика е много цененъ приносъ къмъ нефалшифицираната ни история.

СТАЛИНИЗАЦИЯ НА БЪЛГАРСКОТО ОБЩЕСТВО. Христо Х. Деведжиевъ, 210 стр. на английски езикъ. Докторска теза при Университета "Рузвелтъ", Чикаго.

Извънредно пълненъ, прецизенъ и коректенъ трудъ на нашия сънародникъ емигрант, въ който се описва периода отъ 1949-1953 година въ България, години на тероръ, убийства, затвори и безправие. Авторътъ използва обширна наша и чужда литература, спомени на преживѣли лагери и затвори и комунистически признания.

Ние поздравяваме този нашъ братъ въ изгнание и пожелаваме, щото неговиятъ така цененъ трудъ да се издаде като печатна книга, за да бѣде още единъ обвинителенъ актъ противъ "освободителитѣ" на България на 9 септемврий 1944 година.

АМЕРИКАНСКИ ЛЪВИЧАРСКИ ЖУРНАЛИСТИ АТАКУВАТЪ НАШАТА ОРГАНИЗАЦИЯ И ПРЕДСЕДАТЕЛЪ.

CHICAGO DAILY NEWS

Wednesday, Nov. 10, 1971

● President Nixon not only prayed with Pauco at the White House but also invited another World War II extremist, Ivan Docheff, to the White House. Docheff acknowledged to us that he was the leader of the National Legion in his native Bulgaria. This was a youth organization characterized as "fascist" by the moderate Bulgarian National Committee here. Docheff admitted it was a right-wing group but said he was "100 per cent anti-Communist, not a Nazi." Docheff's picture at the White House with Nixon and Agnew, printed in the Bulgarian-language paper Borba, raised cries of outrage from moderate Bulgarian-Americans.

На 10 Ноември 1971 година въ 36 вестници въ Съединенитѣ Шати бѣ публикувана статията на крайно лѣво ориентирания журналистѣ Джекѣ Андерсонѣ, който се опита да атакува националнитѣ емигрантски организации и тѣхнитѣ лидери. Разбира се, на първо мѣсто стрелитѣ бѣха насочени срещу нашата организация и нашия председател Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ. Хвърлиха се отново ефтинитѣ и вече станали шаблонни комунистически обвинения за "фашизъм", "нацизъм" и "реакционерство".

Обвиненъ бѣ дори и Президента Никсонѣ, че билъ приемалъ въ Бѣлия Домѣ лидеритѣ на емигрантскитѣ организации, като напр. нашия председател, като се цитира снимката, където г. Никсонъ поздравява Д-ръ Дочевъ. Атаката отива дори 40 години назадъ, спомняйки си, че въ България по това време е била основана една патриотична организация - Българскитѣ Национални Легиони - на която организация този дълбокоуменъ журналистѣ залепя сѣшитѣ изтъркани комунистически епитети.

Поне едно признава другаря Андерсонѣ, че много отъ тѣзи сведения му били дадени отъ нѣкоя си "умѣрена" българска организация въ Съединенитѣ Шати. Днесъ всички знаятъ, че подъ епитета "умѣренъ", "демократиченъ", "миролюбивъ" гузно се прикриватъ всички комунистически агенти, мѣстни или пратени отъ Москва за инфилтрация.

На 21 Ноември 1971 година ежедневникѣтъ "Вашингтонѣ Постѣ" познатъ съ своитѣ прокомунистически тенденции, за да не остане назадъ, излезе съ статия отъ журналиста Петърѣ Виструбѣ сѣщо бѣлваща лѣжи и подлости срещу насъ. Само нѣколко месеца преди това, въ комунистическа България почнаха да се пълнятъ страницитѣ на вестници и списания срещу българската емиграция, издадоха се дори и нѣколко книги, плъзнаха червени журналисти да "интервюиратъ" лидеритѣ на българскитѣ емигранти.

Никой не може да ни убеди, че всички тѣзи комунистически прояви не сѣ продиктувани отъ една централа че не представляватъ една добре организирана конспирация. Тѣвиждатъ, че Българскитѣ Национални Легиони въ България, както преди, така и сега сѣ най-голѣмото страшилище за комунистическия режимъ, защото нови и нови борци подемаатъ тѣхнитѣ идеи и начини за борба. Факта, че до сега сѣ открити надъ 18 легионерски конспирации и бунтове, говори много ясно кой е на чело на народоосвободителната борба въ България.

Сѣщото е и въ емиграция: организацията на Българския Националенъ Фронтъ е начело на борбата противъ комунизма и затова ние сме прицелната точка на тѣхнитѣ атаки. Не се атакуютъ безобидни овчици или своитѣ си ортаци! Тѣзи хистерични изстъпления на българската комунистическа преса, пригласяна отъ тѣхнитѣ американски сътрудници ни прави само горди, че не ние сме овчицитѣ или ортацитѣ!

Въ отговор на тѣзи пасквили, нашиятъ председател Д-ръ Иванъ Дочевъ отправи публично писмо до другаритѣ отъ американската преса съ копия до най-висшитѣ американски отговорни политици. Това писмо, заедно съ портрета на Д-ръ Иванъ Дочевъ бѣ публикувано въ вестника "Ню Апрочъ". Комунистическиятъ хули срещу насъ показва само тѣхната безсилна злоба и подлостъ!

СМЪРТЪТА НА МИНИСТЪРА ИВАНЪ БАШЕВЪ.

На 12 XII 1971 е загиналъ "при злополука съ ски" на Витоша комунистическия министъръ на Външнитѣ работи ИВАНЪ БАШЕВЪ, 55, членъ на Централния Комитетъ на Комунистическата партия отъ 1962 година. Презъ 1971 той се опитва да направи либераленъ уклонъ съ тенденция България да води по-самостоятелна политика, а не да бъде напълнозависима отъ Съветския Съюзъ. Съ това той навлича подозрението и умразата на Москва и неговата съдба е решена.

Споредъ оскаднитѣ сведения на българската преса, Башевъ билъ отишелъ на хижа "Алеко" съ своя шофьоръ, безъ охрана, като къмъ обѣдъ тръгналъ къмъ Черни връхъ самъ. Едва къмъ 6 чесе вечерята, на шофьора идва на умъ да го потърси по телефона на Черни връхъ отъ гдето се обаждатъ, че не е тамъ. Чакъ къмъ 9 часа вечерята алармиратъ спасителни команди отъ София, които го намиратъ въ 7 часа сутринята, само на 500 метра отъ хижа "Алеко". Медицинската експертиза установява, че билъ умрѣлъ "отъ изтощение".

Интересното притази съ бѣди конци закърпена история е преплитането на една група отъ млади интелектуалци, които по същото време съ тръгнали отъ хижа "Кумата" за "Алеко", "загубватъ се въ мъглата", като единиятъ отъ тѣхъ, химика Светославъ Тошевъ сжщо загива по мистериозенъ начинъ и трупа му е намѣренъ отъ сжщитѣ "спасителни команди" само на много кратко разстояние отъ трупа на министъръ Башевъ.

Въ България, па и въ чужбина, никой не може да бъде убеденъ, че министъръ Башевъ не е ликвидиранъ по заповѣдъ отъ Москва. По произходъ българинъ отъ Македония той се е противопоставялъ на новитѣ нареждания на Брежневъ по отношение на комунистическата политика къмъ Югославия и тамошнитѣ български малцинства. Замѣстникътъ на Башевъ, Петъръ Младеновъ, 36 годишния възпитаникъ на Москва, сигурни сме, че вѣрно ще служи на своитѣ господари.

АРЕСТУВАНЕТО НА Д-РЪ ИВАНЪ КЕРЯШКИ, КОМУНИСТИЧЕСКИ ВОДАЧЪ ВЪ ВИЕНА.

На 18 V 1971 билъ повиканъ "на докладъ" въ София и веднага арестуванъ Председателятъ на "Българското Културно Д-во въ Австрия", прочутия врагъ на българскитѣ политически емигранти Д-ръ Иванъ Керяшки. Въпрѣки, че хитро се е билъ запасилъ съ две поданства и три паспорта, обвиненъ въ черна борса и шпионажъ, той веднага билъ натиканъ въ затвора, мѣсто, кждето отдавна трѣбваше да бъде.

Този прононсиранъ комунистъ се старалъ винаги и всѣкога да пречи на българскитѣ политически емигранти, като ги клеветѣше предъ Австриискитѣ власти и спяваше всѣка патриотична дейность. Сжщата съдба очаква всички българомразци-комунисти, които сж плъзнали като червеи въ Австрииската столица.

КАКВО КАЗВА ЕДИНЪ ДОКТОРЪ-ВЪЗВРЪЩЕНЕЦЪ.

Презъ XI 1969 избѣгалъ въ Италия нѣкои си Д-ръ Георги Б. Георгиевъ и следъ краткъ престой въ лагера Латина, емиграналъ за Калифорния. Само следъ 15 дни, следъ като видѣлъ, че американскитѣ власти не му сервирали професорска катедра, а трѣбвало да се явява на изпити, както всички други, за да упражнява професията си, съ помощта на Българската легация се завръща въ България. Тука той описва "невѣроятно ниския уровень" на американската медицина, за което сжда великодушно му прощава "грѣшката" и го оставя да работи въ България.

Да му е здрава гърбината, щомъ акъла му не стига!

КОШУНСТВО ВЪ КОМУНИСТИЧЕСКА БЪЛГАРИЯ.

На 7 III 1971, в деня на смъртта на Н.Б. ПАТРИАРХЪ КИРИЛЪ, през време на Тържественната Божествена служба в храма "Св. Александър Невски", когато всички камбани са били на умрѣло, цѣлия площадъ предъ църквата билъ заграденъ, като по срѣдата била поставена плюшена червена пътека.

При истеричния вой на високоговорителитѣ, отъ елегантни автомобили слизали маникени, облечени и съблечени "по последната мода" и по червената пътека демонстрирали голотиитѣ си. И това става по време на Заупокойната молитва за Българския Патриархъ и при биенето на камбанитѣ!

НЪШО ЗА ОГРАБЕНИТѢ ЕМИГРАНТСКИ ИМОТИ ВЪ БЪЛГАРИЯ.

На запитването отъ Българо-Американския Републикански Клубъ в Калифорния съ председателъ г-жа Дора Гябенска до Външното Министерство на Съединитѣ Щати относно имотитѣ на емигрантитѣ заграбени отъ комуниститѣ в България, е полученъ следния отговоръ:

"Съгласно споразумението между Съединитѣ Щати и България отъ 24 VII 1968 година, България ще обезщети всички американски поданици за тѣхнитѣ отнети имоти в периода отъ 9 VIII 1955 до 2 VII 1963 година".

За искове на българи, американски поданици, чиито имоти са отнети преди или следъ тѣзи дати отъ комуниститѣ в България, сведения могатъ да се получатъ отъ: Office of the Legal Adviser, Dept. of State, Washington, D. C. 20520.

САБОТАЖИТѢ ВЪ БЪЛГАРИЯ НЕ ПРЕСТАВАТЪ.

На 21 XII 1971, при излитане за северна Африка, български самолетъ, руска направа, катастрофиралъ само на нѣколко километра отъ летището. Отъ 75 пътници, 28 са намѣрили смъртта си в запаления самолетъ. За Казабланка са пътували между другитѣ пътници, една танцувална група, 4 висши офицери отъ Военното министерство, а също така и прочутия садистъ и масовъ убиецъ, едновременния комендантъ на лагеръ Бѣлене, тогава капитанъ /сега пенсиониранъ генералъ/ Петъръ Китовъ.

Предполага се, че нѣкои Бѣленски герой е ликвидиралъ убиеца Китовъ. Жалко за невиннитѣ жертви, но "покрай сухото, гори и суровото!".

СКРЪБНА ВЕСТЪ

На 6 януарий 1972 година почина в Чикаго нашата сънародничка

ВЪРА ИЛИЯ ФИЛЕВА
1924-1972

Покойната бѣ отлична българска патриотка, видна членка на много национални емигрантски организации. Съ християнска отзивчивостъ тя се отнасяше къмъ новитѣ наши братя в изгнание и винаги съ любовъ се притичаше на помощъ. Въ нейното лице българската емиграция в Чикаго губи една любима своя сънародничка, оставайки семейството ѝ в неутешима скръбъ. Ние изказваме нашитѣ най-сърдечни съчувствия къмъ опечаленото семейство. На 13 II 1972 на гробищата Розхилъ Епископъ Кирилъ ще прочете заупокойна молитва. Поканватъ се нейнитѣ познати и почитатели да присѣтствуватъ.

ВАШИНГТОНЪ-УЧАСТИЕ НА Б.Н.Ф. ВЪ КОНФЕРЕНЦИЯТА НА НАЦИОНАЛНОСТИТЪ.

По инициатива на Националния Съвет на Националните групи при Републиканския Национален Комитетъ отъ 19 до 21 XI 1971 въ Вашингтонъ се състоя Конференция на представителитъ на разнитъ Етнически организации отъ цѣлата страна. Говорители бѣха: министърътъ на Транспорта Волпе и министърътъ на Социалнитъ грижи Ричардсонъ, сенатора Долъ-председателъ на Републиканската партия, народния представителъ Едвардъ Дервински и др.

Българскиятъ Националенъ Фронтъ взе участие съ делегация въ съставъ: Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ отъ Ню Йоркъ Георги Петровъ отъ Кливеландъ и Георги Цвѣтковъ отъ Ню Джерси. Нашитъ представители сж имали възможностъ да разискватъ политически проблеми по българскитъ въпроси съ видни представители на правителството на Съединенитъ Щати.

МИНИСТЪРЪ ВОЛПЕ И Д-РЪ ДОЧЕВЪ. Следъ Конференцията, Българската делегация посети частно нѣкои американски представители на разни правителствени учреждения, както и приятели на българската национална емиграция.

НЮ ЙОРКЪ - УЧАСТИЕ НА Б.Н.Ф. ВЪ ЕТНИЧЕСКИТЪ ГРУПИ.

Националната Федерация на Етническитъ групи, е една национално-културна организация и работи вече 14 години за популяризиране културата на разнитъ националности, какт и за културното и икономическо издигане на новитъ емигранти, намѣрили прибежище въ тази свободна страна.

Клона въ Ню Йоркъ, въ който участвуватъ 54 различни национални групи, при последната си Конференция единодушно е избрала за свой Председателъ Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ, една честъ за нашата организация.

КОЛЕДНА СРЪЩА ВЪ НЮ ЙОРКЪ.

На 9 I 1972 въ Хъртли Хаусъ, клонътъ ни въ града устрои Коледна срѣща съ братска трапеза и народна музика, при стечение на много наши членове и гости. Председателътъ на клонъ Ню Йоркъ г. Колю Кондовъ поздрави присѣдстващитъ съ подходяще слово. Говориха сжщо Д-ръ Иванъ Дочевъ и Полковникъ Райчо Райчевъ. Вечерята бѣ отлично организирана отъ комитетъ, начело съ г. Никола Стояновъ.

ТРАДИЦИОННОТО ОТПРАЗДНУВАНЕ НА "ДЕНЬТЪ НА ОСВОБОЖДЕНИЕТО НА БЪЛГАРИЯ" и тази година ще се отпразднува въ НЮ ЙОРКЪ, на 4 МАРТЪ 1972, 8 часа веч. въ ХОТЕЛЪ КОМОДОРЪ, намиращъ се на 42 УЛИЦА И ЛЕКСИНГТОНЪ АВЕНЮ, въ ИСТЪ БАЛЪ РУУМЪ, сжщото мѣсто, кждето бѣше и миналата година.

Ше свири хоръ и танци първокласния оркестъръ на Раковски, при отворенъ баръ и съ участието на танцови групи. Очаквайте специални покани за тази ТРАДИЦИОННА ВЕЧЕРЬ. Всички сж добре дошли. Входъ 3 долара.

БЪЛГАРИ ОТЪ НЮ ЙОРКЪ И ОКОЛНОСТИТЪ - ПОМНЕТЕ - 4 МАРТЪ 1972, 8 ЧАСА ВЕЧ. ХОТЕЛЪ КОМОДОРЪ НА 42 УЛИЦА И ЛЕКСИНГТОНЪ АВЕНЮ, ИСТЪ БАЛЪ РУУМЪ,

ЕЛАТЕ ВСИЧКИ, ЗА ДА ПРЕКАРАМЕ ЕДНА ПРИЯТНА ВЕЧЕРЬ МЕЖДУ СЪНАРОДНИЦИ !

БЪФАЛО - СРЪША НА ДЕЙЦИ ОТЪ БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ.

На 4 XII 1971 вЪ Бъфало се състоя Конференция на дейци на Б.Н.Ф. на която присъствуваха Председателят Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ, голъма група отъ наши членове отъ Канада, вЪ която влизаха Инж.А.Гъндерски, Ц.Градинаровъ, К.Радевъ, Т.Тодоровъ, Д.Ивановъ и други. Зеседанията се състояха вЪ хотелъ Леноксъ, като домакинъ бѣ председателятЪ на клонъ Бъфало г.Миро Герговъ.

Разискваха се главно въпроси свързани съ Юбилейния Конгресъ на организацията, който ще се състои на 18 и 19 мартъ 1972 вЪ Вашингтонъ.

ЧИКАГО - СКАЗКИ ЗА БЪЛГАРИЯ.

Презъ миналата есенъ ПодпредседателятЪ на клонъ Чикаго г.Н.Янакиевъ изнесе редица сказки предъ членове на Американски Патриотични Организации вЪ различни предградия на Чикаго, на тема: "Светската агресия вЪ България".

Сказките бѣха отлично документирани съ снимки, диаграми, карти и др, като сказчикътъ запозна многобройната публика също и съ борбата на нашата организация и отговори на редица въпроси отъ политико-икономически характеръ, засѣгащи България, вЪ миналото и сега, подъ комунистическото управление.

МАСОВО СЪБРАНИЕ НА ЕТНИЧЕСКИТЪ ГРУПИ КЪМЪ РЕПУБЛИКАНСКАТА ПАРТИЯ.

СЕНАТОРЪ ДОЛЪ
ИНЖ. ДЪРВОДЪЛСКИ и Н. ЯНАКИЕВЪ

На 10 X 1971 вЪ грамадната зала на хотелъ Мариотъ вЪ присъствието на много най-видни политически дейци бѣ чествуванъ тържествено ЕДВАРДЪ ДЕРВИНСКИ, като най-популярния Народен Представител за годината.

Българитъ взеха най-живо участие съ национални прояви, като нашата официална делегация бѣ водена отъ Инж.Александъръ Дърводълски, Инж.Гачо Гачевъ и г.Никола Янакиевъ.

СЪБРАНИЕ НА АНТИБОЛШЕВИШКИЯ БЛОКЪ НА НАРОДИТЪ.

На 6 IX 1971 като гостъ на клонъ Чикаго на Антиболшевишкия Блокъ на Народитъ, пристигна отъ Мюнхенъ, гдето е Главната Квартира на организацията г.Проф.ЯРОСЛАВЪ СТЕЦКО, свѣтовенъ Председател на А.Б.Н.

На срѣщата, състояла се между най-видни американски политически лидери и представители на националната ни емиграция се разискваха актуални въпроси, свързани съ свѣтовното обединението на всички антикомунистически сили. Българскиятъ клонъ на А.Б.Н. вЪ Чикаго бѣ представенъ отъ Инж.Александъръ Дърводълски и г.Н.Янакиевъ.

СВѢТОВЕНЪ КОНГРЕСЪ НА ПОЛСКО-УНГАРСКАТА ФЕДЕРАЦИЯ.

На 14 XI 1971 се състоя Свѣтовния Конгресъ на Полско-Унгарската Свѣтовна Федерация съ участие на делегати отъ цѣлия свѣтъ, представляващи десетки хиляди емигранти отъ разни националности.

Видни американци и представители на разни етнически групи присъствуваха на заседанията, на които се дебатира тактиката вЪ борбата противъ поробителитъ на разнитъ страни подъ комунизма.

Съ акламации бѣ преизбранъ за Председател на Федерацията многозаслужилия активенъ антикомунистъ, бившъ Главенъ Консулъ на свободна Полша Д-ръ КАРОЛЪ РИПА. Като единъ отъ Подпредседателитъ бѣ избранъ Д-ръ Георги Паприковъ, представител на българскитъ национални емигранти.

ЮБИЛЕЙНИЯ 25 ГОДИШЕНЪ КОНГРЕСЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ

ЩЕ СЕ ЧЕСТВУВА НА 18 И 19 МАРТЪ 1972 ВЪ СТОЛИЦАТА ВАШИНГТОНЪ.

Преди 25 години въ едно предградие до Мюнхенъ, Германия бѣха положени основитѣ на БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ. Въ продължение на много години, хиляди български патриоти, антикомунисти емигранти, прокудени отъ червения тероръ въ България се наредиха въ нашитѣ редици. Изминатиятъ отъ тѣхъ пътъ бѣ верига отъ достойно изпълненъ дългъ къмъ страдащия ни народъ.

Днесъ Българския Националенъ Фронтъ има вече извокувано име, като представителъ на освободителната борба въ чужбина и се радва на много приятели измежду отговорнитѣ фактори на правителствата на свободнитѣ страни.

На 18 и 19 Мартъ 1972 въ столицата на Съединенитѣ Шати, Вашингтонъ, ще се чествува 25 годишния юбилей на организацията съ грандиозно тържество, което ще се състои вечерята въ Шатлеръ Хилтонъ хотелъ.

Очакватъ се делегати и гости отъ цѣла Америка и Канада, както и отъ много Европейски страни. Поканени сж и ще присѣствуватъ най-видни представители на правителството на Съединенитѣ Шати, Сената и Парламента. Сжщо, представители на братски намъ поробени народи и разни патриотични организации.

Презъ сжшитѣ дни ще заседава и редовния Конгресъ на Българския Националенъ Фронтъ, при следната програма:

На 18 Мартъ 1972, сжбота:

Преди обѣдъ—посрѣщане и настаняване на делегатитѣ и гоститѣ въ хотела. Ангажирани сж стаи за всички при специални намалени цени. Назначена комисия ще има грижата, всички да се чувствуватъ въ братска срѣда.

Следъ обѣдъ—ще се състои първото заседание на Конгреса, съ доклади за изминалата дейность, изборъ на комисии и на новъ Ц.У.С.

Вечерята—ще се състои голѣмото юбилейно тържество. Отъ 7 до 8 часа ще бждатъ представени официалнитѣ гости и при коктейль ще има взаимно опознаване. Въ 8 часа ще започне Тържественния Банкетъ, на който ще говорятъ най-видни представители на американското общество.

На банкета ще бждатъ чествувани сжщо и всички носители на Ордена "БОРБА ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ", българи и чужденци. Ще има отлично подобрена музикална програма.

На 19 Мартъ 1972, недѣля:

Преди обѣдъ—организирана обиколка за разглеждане забележителноститѣ на града. Ще се посетятъ: Бѣлиятъ Домъ, Парламента, паметницитѣ на Вашингтонъ, Линколнъ и Джеферсонъ, музея на генералъ Ли и други .

Следъ обѣдъ—ще се състои второто заседание на Конгреса, когато ще се взематъ резолюции и решенията отъ заседанията. Закриване на Конгреса.

Официални покани ще бждатъ скоро разпратени до всички родолюбци-емигранти. Ако случайно, нѣкой не получи покана, поради непълненъ адресъ, да се обади на адреса на БОРБА, за да му бжде изпратена своевременно.

И ТЪЙ, БАИ ГАНЬО...

И тъй, бай Ганьо, ти си работлив,
и добродетеленъ, и търпеливъ,
и скромненъ, уменъ, и дори мъдрецъ,
така поне те хвали всѣки чужденецъ!
Подписвамъ се и азъ, съ една бележка
(„особно мнение“ се казва туй по книга):
азъ мисля, тука има малка грѣшка:
понѣкога не умъ ти не достига,
а, струва ми се, — паметъ!
Затуй накрай все тебе мамятъ,
благата ти издърпватъ отъ устата,
заграбватъ ти земята
редовно, неусѣтно, метъръ подиръ метъръ,
и пакъ накрай все тебъ държатъ виновненъ!
Затуй, бай Ганьо, дългъ ми е синовенъ,
да ти припомня нѣщичко за Хитъръ Петъръ!

Веднѣжъ, докато спѣлъ, презъ сънъ,
бай Петъръ чулъ гълчавица навънъ.
Предъ неговата порта нѣкакви си хора
разправяли се нѣщо
разпалено, горещо.

— Ще ида, — рекълъ той, — да видя, въ шо е
— Недей! — рекла жена му, — тука стой! спора!
— Не може! Азъ ще ги оправя! — казалъ той.
Станалъ и както разсъблѣченъ билъ,
съ юрганя се увиль
и озовалъ се вѣнка предъ вратата...

Следъ две минути ето че се връща
и нѣкакси смутенъ преглъща.
— Шо има? — го запитала жената.
— За нашия юрганъ била кавгата!
Катъ го видѣха, дръпнаха ми го веднага
и търтиха да бѣгатъ!

И тъй, бай Ганьо, — виждамъ презъ дене-си,
посрѣщашъ гости, влизашъ вѣвъ конгреси
междубалкански и свѣтовни.
Та искамъ на ухо да те помоля:
— не се увличай отъ слова лъжовни,
не давай на наивността си воля:
помни, че всичко туй е за юрганя
на бае Ганя!

МИРНО СЪЖИТЕЛСТВО

На една международна конференция въ Москва
Брежневъ гордо показва въ Зоологическата
градина единъ вълкъ и едно агне, които кротко
си живуркатъ заедно въ една клетка, като казва:
"Ето вижте, както тѣзи животни могатъ да си
живѣятъ въ миръ и разбирателство, защо и ние
да не можемъ да правимъ сѣщото?".

Това прави дълбоко впечатление на западнитѣ
дипломати и единъ очудено пита: "Но какъ е
възможно да постигнете това?".

"Въпросъ на организация", гордо отвърща
другаря Брежневъ, "всѣка сутринъ слагаме по
едно ново агне въ клетката".

НАЙ-ГОЛЪМАТА ПАРТИЯ ВЪ БЪЛГАРИЯ

"Коя е най-голѣмата партия въ Бѣлгария?" —
пита учителтъ класа.

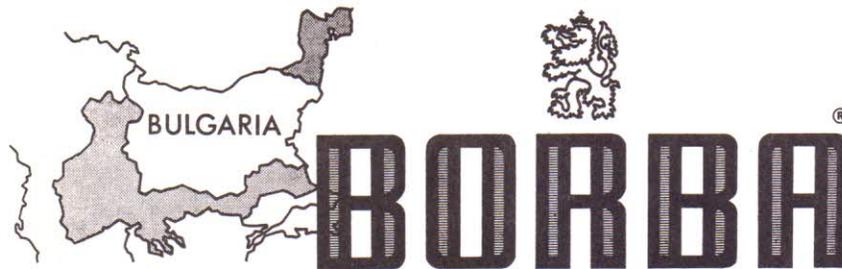
"Комунистическата партия", отговарятъ въ
хорѣ децата.

"Колко е голѣма?", пита пакъ учителтъ.

"Единъ метъръ и петдесетъ сантиметра",
отговаря Иванчо.

"Отъ къде на къде мислишъ така?" очудва
се учителтъ.

"Татко ми е високъ метъръ и седемдесетъ
сантиметра и постоянно казва, че Партията
му е дошла до гушата", отговаря Иванчо.

P.O. Box 1204
Grand Central Station
New York, N. Y. 10017, U.S.A.
Incorporated in the State of
New York, November 7, 1958
Non Profit Organization
Illinois, 23307, Nov. 16, 1962
Trade Mark Registration,
N. Y., 38R-11031 Nov. 20 1967

PUBLISHED BY THE CENTRAL EXECUTIVE BOARD OF THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

РЕДАКТОРЪТЪ НА "БОРБА" Д-РЪ ГЕОРГИ ПАПРИКОВЪ СЪОБШАВА:

На 8 декемврий 1971 година, въ деня светаго Климента Охридски, се наложи да бѣда спѣшно опериранъ отъ възпалена жлъчка съ цѣла кола камъни въ нея. Благодарение покровителството на "Златниотъ" и вещата ръка на моя колега-хирургъ, операцията, както и постоперативния периодъ минаха благополучно.

Поради този болестенъ периодъ отъ единъ месецъ, Новогодишния брой на БОРБА се забави съ нѣколко седмици.

Благодаря отъ сърдце на всички мои другари, приятели и читатели на БОРБА по цѣлия свѣтъ, които ме поздравиха по случай Коледа или съ пожелания за по-скорошно оздравяване. Не на всички успѣхъ да отговоря, за което моля за извинение.

Пожелавамъ на всички мои **мили** братя въ изгнание, дългоденствие, здраве и просперитетъ и най-важно: скорошното освобождение на милата ни Родина!

АДМИНИСТРАЦИЯТА НА "БОРБА" МОЛИ:

БОРБА съ удоволствие би помѣствала дописки за всички национални прояви на българската емиграция по свѣта. Пращайте дописки, кратки, ясни и документи-рани, по възможностъ съ снимки. Отъ особенъ интересъ за бѣдащия български историкъ се явяватъ споменитѣ на по-възрастнитѣ наши братя въ изгнание, които биха описали епизоди, събития и деяния въ връзка съ поробването на България на 9 септемврий 1944 година. Особено, ако тѣзи дописки сѣ свързани съ имена, факти и снимки на жертвитѣ на комунизъма или на тѣхнитѣ убици. Всички тѣзи сведения се грижливо събиратъ, подреждатъ, евентуално корегиратъ, за да може единъ денъ да се издаде единъ огроменъ обвинителенъ актъ противъ убицитѣ на българския народъ.

Провеждайте на всѣкѣде, гдето има български емигранти, Възспоменателни Панахиди на 9 септемврий, за погиналитѣ наши братя отъ комуниститѣ. До сега такива Панахиди се провеждатъ въ повече отъ 40 града по цѣлия свѣтъ, и което е по-важно, вече и въ България; скромно, тайно, съ рискъ на живота!

Ако нѣкои отъ нашитѣ читатели или разпространители на БОРБА иматъ останали броеве отъ БОРБА № 61 отъ Априль 1971, съ картата на Санъ Стефанска България на лицевата корица, молимъ, да ни го изпратятъ до Редакцията. Много официални служби търсятъ този брой, обаче, ние не разполагаме почти съ нито единъ брой. Моля, върнете, даже и единични броеве БОРБА № 61 отъ Априль 1971.

ПОПРАВКА:

Въ брой № 62 на БОРБА е допусната грѣшка въ датитѣ на избиването на българскитѣ Регенти и Министри-Председатели. Да се чете: 2 II 1945 година.
